

„На општем пропутовању” светом и временом, како би рекла песникиња, сапутнице Драгиње Урошевић беху у минулој години, поред осталих, и Дара Секулић, Тања Крагујевић, Даринка Јеврић, Радмила Лазић, Дејана Николић, Дивна Вуксановић и Нена Смиљанић. По оцени Бојане Стојановић-Пантовић, у недавном суботњем додатку *Полишике*, сезону су управо и обележиле песникиње.

Словочувар и словочуварка Тање Крагујевић („Просвета”, Београд), која обично нема среће са својим насловима, спада у две-три најлепше песничке збирке из прошле године. Књига, са замахом и целовитошћу поеме, свој надахнути и маштовити лиризам кондензује у ваздушасте слике од најфиније грађе и звуковно-ритмичке кристале који суверено мире инвенцију с дисциплином. Речи у слободи – али, без произвољности. Са становишта феноменологије поетске маште, Тањин свет у руху од снега и иња унеколико подсећа на поетску сликовност Александра Ристовића. Насупрот, међутим, његовим акцентима скепсе и апсурда, њен је рефрен и тематско-инспиративна окосница осећање блискости с пределима и бићима. За разлику, опет, од нападне проблематизације метапоетских и аутопоетичких питања у текућем стихотворству, Крагујевићкин говор о говору доживљавамо у овим песмама као суптилан паралелизам „рашчитавању” света: поједностављено речено, „укрштеница” песме бива у овом хомоложном односу (не)решива колико и „укрштеница” света. Умудрено читање ове поезије не би, међутим, смело распршити чаролију њене лепоте у лакоћи, својствене латицама и пахуљама. Признајем, те-

шко је говорити о овим песмама – колико и о музици, поезији ваздуха.